# BANA AŞKI ANLATIR MISIN?

ROMAN

*Hamdi Ülker*



İLK Kitap

BANA AŞKI ANLATIR MISIN?
*Hamdi Ülker*



İLK Kitap


tilki
Kitap

roman

# bana aşkı anlatır mısın
# hamdi ülker

ISBN 978-605-5045-32-6
1.Basım, İstanbul, Eylül 2014, 1000Adet
Genel Seri:66 Roman Serisi:7

**Tilki Kitap©**
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

# bana aşkı anlatır mısın

hamdi ülker

**Hamdi ÜLKER,** Erzincan-Çayırlı doğumlu.

Kars-Susuz Kazım Karabekir Öğretmen Lisesi, Erzincan Eğitim Fakültesi ve Anadolu Üniversitesi Mezunu. Uzun yıllar Adıyaman ve Tekirdağ'da çeşitli okullarda öğretmen olarak görev yaptı.

Halen Erzincan'da Engelli Bakım ve Rehabilitasyon Merkezinde öğretmen olarak görevini sürdürmektedir. Yerel bir gazetede Köşe Yazarlığının yanı sıra Hikaye ve Roman çalışmaları devam etmektedir. İlesam üyesidir…

Yazarın yayınlanmış eserleri;
'Dergah',
'Sarıkamış',
'Son Cemre'
'Bana Aşkı Anlatır mısın'.

Önümüzdeki dönem için 'Kardelene Mektuplar' adlı eserini Tilki Kitap olarak yayına hazırlık aşamasındayız.

*Yazar iletişim: hamdiulker@hotmail.com*

**Teşekkür**

Bu çalışmada; şiirleri, duyguları, emeği ve yüreği ile yanımda olan;
şiirlere sevdalı Şair
Metin YILDIRIM
Dostuma Teşekkür Ederim…

**İthaf**

Kaderin bir cilvesi sonucu hayatlarının baharını Yetiştirme Yurtlarında Geçirmek zorunda kalan çocuklarımıza ve gençlerimize İthaf olunur…

## I

## AŞKA DAİR

Tepelerinden eteklerine kadar beyazlara bürünmüş dağların yanı başımızdaki üzeri yosun tutmuş suya akseden o asil duruşlarını resmetmek, o görkemli duruşa mısralar döktürmek yürekten kopanları ifşa etmenin en kolay yoluymuş meğer. Marifet yürekte kopan fırtınaları resmetmekteydi, mısralara dökmekteydi. Kalem ise kendisini sımsıkı kavrayan parmakların sahibinin dağlara bakarak yüreğindekileri kağıda döken bir araçtı. Sadece şairin yüreğinden bir türlü söküp atamadığı tarifsiz aşkı yazmaya çalışıyordu…

Ahşaptan yapılmış bir masanın iki tarafına tutturulmuş oturaklara oturup yanı başımızdaki küçük göle yansıyan Munzur Dağları'nın resmine dalıp gidiyorduk. Türlü çeşit kuş seslerine karışıyordu her defasında şairin anlattıkları. Şehrin uğultusundan usanmış ruhumu Ekşisu'nun bu cennetten arta kalan köşesinde dinlendiriyor, aynı zamanda şairin anlattıkları ile ruhumu süslemeye çalışıyordum. İki farklı insandık çok yakın zamana kadar ancak kader bizi bir noktada birleştirmişti. Bir an için onu tanıdığım ilk gün gözümün önüne gelmişti…

Bu seminerden öğreneceklerimle hayatımın kalitesini ve çalıştığım iş yerindeki verimliliği artıracaktım. Bu maksatla çalıştığım kurum tarafından görevlendirilmiş, şehrin lüks otellerinden birisinde düzenlenen ve üç gün sürecek olan Toplam Kalite Yönetimi seminerine gönderilmiştim.

Kulaklarımın ilk kez aşina olduğu bu programı çok merak ediyor, biran önce oraya gidip konuşulanların bir kelimesini bile kaçırmamak hevesiyle sabahın ilk saatlerinde koşuşturarak otele gitmeye çalışıyordum. Bir yandan sabah trafiği ile mücadele ediyor, bir yandan da seminerin içeriği hakkında kendimce fikir yürütmeye çalışıyordum.

Daha önce katıldığım kişisel gelişim seminerlerinde de verimlilikle ilgili çok önemli şeyler öğrenmiş, yaptığım iş için beynimde yeni ufuklar açmıştım. İşte bu yüzdendi benim bu programı önemseyişim ve heyecanla bir an önce yetişmeye çalışmam. Üniversite yıllarımda oturup saatlerce ezberlediğim derslerden bende ve mesleğime yansıyan fazla bir şey kalmamıştı ama hocalarımın davranışları ile bana yansıttıkları ve uygulama derslerinde öğrendiklerim yıllar geçmesine rağmen halen ilk günkü gibi gözlerimin önündeydi. Onları icra etmek ise hem daha etkili, hem de daha kalıcı oluyordu. Yıllar sonra tanıştığım kişisel gelişim seminerlerinde bu davranışların önemini yeniden anlamış olmak benim bu tür seminerlere olan ilgimi oldukça artırmıştı.

Programa zamanında yetişebilmek için yaşadığım bütün bu koşuşturmalarım işe yaramamış, takıldığım iki trafik ışığı ve otel otoparkında aracımı sıkıştıracak bir yer bulmaktaki beceriksizliğim programın başlamasından yaklaşık on dakika sonra salona girmeme neden olmuştu.

Geç kalmış olmanın telaşı ile salonun kapısını usulca aralayıp içeriye giriyor ve en arkalarda bulduğum ilk boş yere oturuyordum. Salonda loş bir ortam vardı ve sahnedeki konuşmacı, anlatacaklarını teknolojinin bütün nimetlerini kullanarak anlatmaya başlamıştı. Bir taraftan kolçakların üzerine önceden bırakılmış dokümanlara göz atıyor bir taraftan da konuşmacıyı dinlemeye çalışıyordum.

Benim gibi arka sıraları paylaşmış birisi daha ister istemez dikkatimi cezp etmişti. Önündeki kağıtlara bir şeyler karalıyor, konuşmacının söylediklerini ise hiç dinlemiyor gibi görünüyordu. Sağ tarafıma çaktırmadan göz ucu ile bir göz atıp adamın o halini inceliyordum. Lüks konferans koltuğuna iyice gömülmüş, sağ dirseğini yandaki koltuğa dayamış, ayak ayaküstüne atıp sağ tarafına hafif kaykılmış arada bir elindeki kalemi parmağında çeviriyor, bazen de hiç durmaksızın bir şeyler karalıyordu.

Kendi kendime; "Bu adam ya bu olayın ciddiyetinin farkında değil, ya da benim gibi emrivaki bir görevlendirmenin kurbanı olmuştur. Bu yüzden de olayı ciddiye almak istemiyor." diyordum.

Sabahın ilk saatlerinde söz alan bu konuşmacının anlattıklarını beynimi zorlayarak dinlerken, bir yandan da yanı başımdaki bu adamın neler karaladığını merak ederek birinci bölümün sonunu getirmiştim. Programa on beş dakika çay molası verilmiş ve salonun ışıkları açılmıştı. Ön sıradakilerden birçoğu azat edilmişcesine bir elleri ile ceplerindeki sigara paketini yoklayarak salondan alelacele çıkmaya çalışıyorlardı. Yanı başımdaki yaklaşık bir saattir göz ucu ile takip etmekten yorulduğum adam da yerinden kalkıyor ve ayak uçlarıma basmamak için pür dikkat yürüyerek salondan dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Salondan çıkmasını beklemiş, o çıkar çıkmaz yerimden kalkarak oturduğu koltuğun üzerine bıraktığı kağıtlara çaktırmadan bir bakıp öyle dışarı çıkacaktım.

Bir saatten bu yana bu adam durmaksızın ne karalamıştı. Merak ettiğim o kağıtları gördüğüm zaman şaşırmış ve bir an önce o adamla tanışmam gerektiğini düşünmüştüm. Zira kağıtların üzeri baştan aşağı dörtlüklerle doldurulmuştu. O an için alıp okumayı ahlaki bulmamış, kağıtlara dokunmadan dışarıya çıkmıştım. Dışarıya çıkmış olanların bir kısmı salondaki yüksek fiskos sehpalarının etrafına toplanmış bir yandan çaylarını yudumluyor bir yandan da sohbet ediyorlardı. Sigara tiryakilerinin bir kısmı ise çaylarını alıp bahçeye çıkmışlardı. Sigara içenlerin birçoğu çevresindekilere verdikleri zararları hesap etmezlerdi ama yine de içlerinde o işi nezaketle yapanlar da yok değildi. İşte bahçeye çıkanlar sanırım bu işin nezaket kurallarına uyanlardı.

Salonun bir köşesine konulmuş, çay içme zevkimi iki paralık eden çay makinesinden plastik bardağa homurdanarak çay doldurmaya çalışırken arada bir de kafamı kaldırarak az önceki dizelerin sahibini arıyordum. Bardağın parmak uçlarımı yakan sıcaklığını peçeteyle hafifleterek bahçeye doğru çıkıyordum. Çünkü salondakiler içerisinde o şahsa rastlayamamıştım. Kapıdan dışarıya çıkar çıkmaz karşı ki duvarın dibinde onu tek başına bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan da sigarasının zerre kadar dumanını bile ziyan etmeme çabasındayken görmüştüm.

İlk anda, lacivert ceketinin içine giydiği beyaz gömlek ve kırmızı kravatı dikkatimi çekmişti. Orta boylu, saçları geriye taralı ve ortadan ikiye ayrılmış, kıyafeti ile mütebessim yüzü bir ahenk içerisinde olan bir

beyefendi manzarası sergiliyordu.

Yanına yaklaşıp hafif gülümsedim ve selam verdim. Ozanlar duygusal olur diye biliyordum, yanına gidişimden rahatsız olmayacağını tahmin etmiştim. Tahminlerimde yanılmamıştım. Beni bir ozan edasıyla şiirimsi bir tebessümle karşılamış ve kendini yine kendisine has cümlelerle tanıtmıştı. Kurduğu şiir tadındaki cümlelerden anlıyordum adının Mert olduğunu.

O dakikadan itibaren, çakışan manalarına rağmen şiirler ve Mert ismi hafızamda hep birlikte anılır olmuştu. Her şiir okuyuşumda Mert aklıma geliyor, her Mert ismini duyduğum zaman ise şiirleri hatırlamadan geçemiyordum.

Kısa süren bu tanışmadan sonra;

"Bir saat boyunca ne karaladınız öyle, merak ettim doğrusu." diye sordum.

"Ben de böyle bir insanım, nerede olursam olayım, ne iş yaparsam yapayım aklıma gelenleri o anda karalamak gibi bir huyum var." diyordu.

"Beni bağışlayın az önce karaladıklarınıza uzaktan bir göz attım ama okumadım. Yazdıklarınız bir şiirdi sanırım."

"Evet, şiirler benim dünyamın bir parçası, düşünce ve duygularımı onlarla belki daha iyi anlatabiliyorum."

"Şairsiniz yani"

"Bilemiyorum artık, okuyandaki duygu irtifası kadardır şairliğiniz diye düşünüyorum."

"Ben de şiiri çok severim ama öykülerime sığdırabildiğim duygularımı şiirle anlatmakta o kadar mahir olamadığım kanaatindeyim."

"Siz de yazarsınız anladığım kadarıyla"

"Bilemiyorum artık, okuyanı etkilediğiniz kadar yazarsınız diye düşünürüm"…

Tanışma faslı kısa sürmüş ve bu arada mola süresi bitmişti. Katılımcılar tekrar salonun yolunu tutmuşlardı. Sabah olduğu gibi yine salona en son giren ben olmuştum ve ikinci konuşmacıyı can kulağıyla dinleme düşüncesindeydim.

İkinci bölümde sabah mahmurluğunu üzerimden atmıştım, konuşmacının anlattıklarını dinliyor ve önemli yerlerini de not alıyordum. Yanı başımdaki şair beyefendi de bir şeyler not ediyordu ama konuşmacının anlattıklarını değil de yine duygularını o çok sevdiği dörtlüklerle karalıyordu. Bir süre sonra yazacakları bitmiş olmalıydı ki kendisini ancak salona aktarabiliyor, anlatılanları dinlemeye başlıyordu.

Gün boyunca süren seminerin mola aralarında az da olsa kendisini tanıma fırsatı bulmuş, yazdıklarını okumuştum. Ailelerine ait şirkete kalite belgesi alabilmek için bu seminere gelmiş ancak seminerin ilk saatlerinde ise yüreğinde esen ilham fırtınasını boşa geçirmek istememişti.

Yorgun geçen bir günün akşamında otelden ayrılırken bana karaladıklarına tekrar bir göz atma şansı vermişti. Giderayak;

"Hep aşk mı yazarsınız?" diye sormaktan alamamıştım kendimi.

"Evet, genellikle aşkı yazarım."

"Peki neden?"

"Sen hiç aşık oldun mu?"

"Üniversitede okurken olmuştum. Çocukçaydı yani…"

"Yani tatmışsın ve sen bir yazarsın. Öyle ise bana aşkı anlatabilir misin?" diye soruyor ve sabahtan bu yana üzerine bir şeyler karaladığı kağıtları alarak arabasına biniyor ve "yarın tekrar görüşürüz" deyip uzaklaşıyordu.

Arabamı sabah park ettiğim yerden zor da olsa çıkararak evin yolunu tutuyordum. Şehrin ışıkları henüz yanmamış ama sokaklar akşamın yaklaşan karanlığına hazırlanır gibiydi. Kafamda, henüz bugün tanıştığım şairin sorduğu o soruyu çözmeye çalışıyordum.

O güne kadar ciddi bir aşk yaşamamıştım ve yaşamadığım bir şeyi anlatmakta oldukça zorlanacak gibiydim. Tıpkı şu üniversite yıllarımdan kalanlar gibi. O zamana kadar yaşadıklarım kalıcı olmuş, anlatılanlar ise çabuk unutulmuştu. Yine de tamamen boş da değildim. Fitil ateşlenmiş ve o güne kadar bende aşka dair ne varsa hepsi beynimden bir bir geçmeye başlamıştı. Kendi kendime; "aşk olsa olsa kavuşamamaktır" diyordum…

Bir kalemin ucundan, masadaki henüz dünya üzerinde yaşanan hiçbir şeye şahit olmamış beyaz bir müsvedde kağıda dökülen sıradan kelime oyunları mıydı aşk? Ya da bir daktilonun önünde oturup saatlerce insan beynine kuru bir tahtayı mıhlarmış gibi parmak uçları nasırlaşırcasına alabildiğine tuşlara basabilmek miydi aşk? Ve yahut monitörün karşısında derin uykulardan ırak, gözleri alabildiğine kan çanağına dönercesine sabahlamak mıydı aşk?

Bu kadar ruhsuzlaşmak değildi tabii ki ama yinede o duyguları kağıda dökmek yürekteki yerinden sökerek üçüncü şahıslara sunmak için bu mekanik aletlere ve ruhsuz ortamlara ihtiyaç zaruri bir durumdu.

Çocukcasından başkasını yaşayamamıştım ancak; Leyla ile Mecnun'u, Şirin ile Ferhat'ı yine Anadolu'nun sinesine nakış nakış işlenmiş, ilmek ilmek bağlanmış nice örneklerini duymuştum. Koca Sinan'ın sevdiği uğruna diktiği minareleri, yine sevdiği için Fırat'ın azgın sularına kulaç atmaktan çekinmeyen genci öğrenmiştim. Hepsini imrenerek okumuş ve yaşayanlara hayranlık duymuştum.

Başka şeylerdi; sevmek, hayranlık duymak, kıskanmak, ya da arzu etmek. Aşk öyle bir şeydi ki, belki de bütün bunlardan uzak, ya da bütün bunları da içinde barındıran tarifi mümkün olmayan yüce bir duygu. Her bedende farklı bir iz, her yürekte farklı bir sızı, her beyinde ise farklı bir mana bırakan bir duygu olmalıydı.

Anne sevgisiyle karışmamalı, kardeş sevgisinden çok uzaklarda bir şey olmalıydı. Yaşanmalıydı velhasıl; hecelere, kelimelere, cümlelere sığdırılması ve anlatması mümkün olmayan o duygular. Maşuk "gördün güzelleri beni unuttun" diyememeli, aşık ise bakamamalıydı başkalarına.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar beynimin dip ve köşesini irdelemiş, o yaşıma kadar aşk adına bende kalanları toparlamaya çalışmıştım. Sabah seminerin ikinci günü için otelin yolunu tuttuğum zaman ise bende aşk adına fazla bir şeyin olmadığı kanaatine varmıştım.

Kapılar kapanmış ve program başlamıştı ama şair henüz ortalarda görünmüyordu. O, ön koltuklarda oturmayı pek istemeyecek bir yapıya sahip gibiydi. Öyle ise ben ona yakın olabilmek için arka koltuklardan birisine oturmalıydım.

Bir gün önce benim yaptığım gibi program başladıktan sonra kapıdan usulca giriyor ve hemen yanımdaki koltuğa oturuyordu. Anlatılan konunun akıcılığı ve ilgi çekiciliğinden olsa gerek ilk molaya kadar fısıldamalı selamlaşmadan başka hiçbir şey konuşmamıştık. İlk molada çaylarımızı alıp dün olduğu gibi bahçeye çıkıyor ve cansız da olsa sabah güneşine karşı yudumlamaya başlıyorduk. Zaman kısaydı ve bir an önce sadede gelmeli ve konuya girmeliydim.

"Neden aşk?" diye sorarak konuyu açıyordum. O ise soruma cevap vermeden dün akşam sorduğu soruyu tekrarlıyor ve

"Bana aşkı anlatabilir misin?" diye soruyordu.

"Dün akşamdan bu yana düşündüm ve sabah şu karara vardım. Aşk yaşanır, anlatılmaz!"

Söylediklerimi dinledikten sonra hafif gülümsüyor ve "evet haklısın!" diyordu.

"Peki, siz anlatabilir misiniz?" diye sorduğumda ise heyecanlanıyor, elindeki bardağı bir kenara bırakarak derin bir nefes aldıktan sonra;

"size yaşadıklarımı anlatsam, belki anlarsınız aşkı ve neden aşkı

yazdığıma hak verirsiniz."

Yıllardır öğretmenlik yapıyordum ve öğretmenlik hayatımla birlikte başladığım öykülerime bir yenisi daha eklenecek gibiydi. O zamana kadar bir kere de olsa yüreğimi sızlatan ancak çok da inceliklerini bilmediğim aşkı yazmam gerektiği konusunda içerimde bir şeyler kıpırdamaya başlamıştı. Üçüncü günün sonunda kafamda şekillendirdiğim yazma işini kendisine anlattığımda şairin gözleri ışıldamış ve heyecanlandığı her halinden belli olmuştu…

Artık arka fonumuzu tamamlayan o küçük göl ve uzaklardaki yüce dağlara bakarak türlü çeşit kuş sesleri ile birlikte dinlediğim bu aşk öyküsünü hafızamla birlikte küçük not defterime karalıyor ve yazmaya çalışıyordum…

## II

## İKİNCİ HAYATLAR

Bu akşam gözler konuşuyor, kalem ise önüne konulan pütürlü zemin üzerinde bir mum alevi gibi ürkek ürkek titriyordu. Yanı başımdaki masadan sıçrayan kıvılcım ise bir yangının habercisi gibiydi. Ve peçete üzerine, gözyaşı yerine gözlerin büyüsü aksediyordu. Kaçamak bakışlarımdan rahatsız olan Melek, merakına fazla dayanamayıp göz ucuyla önümdeki peçeteyi süzüyordu ve içinden "Bana bakılarak ne yazılıyor." dediğini hisseder gibiydim. Fazla dayanamayıp yaklaştı;

"Az önce bir şeyler karaladığınızı gördüm." diyerek, peçeteye karaladığım dörtlüğü yine göz ucuyla okuduktan sonra,

"Bu sözleri ilk kez gördüğümü size itiraf edebilirim. Üstelik birçok şarkı sözü ve şiiri hafızamda saklamak gibi bir yeteneğim olmasına rağmen yazdığınız bu dizeler bana hiç tanıdık gelmedi." diyor ve loş ışıklardan koyu renkleri çok seçilemeyen sandalyelerden birisini el yordamı ile düzeltip sözlerin aslına varmak için oturuyordu. Üzerinde, salonun fosforlu ışıklarını yansıtan dar bir bluz ve koyu renkte kısa bir eteğinin olduğu zor fark ediliyordu. Çok iyi fark edilen bir şey vardı ki o da zaten baştan beri dikkatimden kaçmamıştı: Gözleri…

Sahnedeki çingene kızın söylediği Rumeli türkülerine öylesine dalıp gitmiştim ki, yanı başımda bana bir şeyler mırıldanan ve az öncesine kadar çakmak gibi parıldayan gözlerine bakmaya doyamadığım kızın yan masadan kalkarak yanıma geldiğini bile zor fark edebilmiştim. Elimdeki sigarayı bıraktım ve sahneden gözlerimi almakta oldukça zorlanarak kafamı hafifçe çevirdim.

Az öncesine kadar kaçamak bakışlarla süzdüğüm, ortamın loş ışıklarında şimal yıldızı gibi parlayan iki güzel göz hemen yanı başımda duruyordu. Peçeteyi kendisine doğru çekiyor ve üzerindeki dizeleri mırıldanıyordu.

*Kalbime saplanır hançer bakışın,*
*Dalarsam gözüne öldürür güzel.*
*Ateşe benzemez böyle yakışın,*
*Düşersem közüne öldürür güzel…*

"Bunları diyorum işte, bu yazdıklarınızı, ilk kez duyuyorum, görüyorum." dedi.

"Bu sözlerin sahibi kimdir acaba?" diyordu, kan kırmızı dudaklarının arasında erittiği narin sözcüklerle.

"Aslına bakarsanız o sözler bana da az öncesine kadar çok aşina değildi" diyor ve derin bir ah çektikten sonra sigaramdan bir nefes çekiyordum. "Meriç'in azgın suyu aramıza girdi" diyordu o sırada, sahnedeki çingene kız...

"Yani siz bir ozansınız anladığım kadarıyla, bilmem yanılıyor muyum?"

"Bilmem! Belki de öyledir…"

"Vay be! Bir o kadar da mütevazı…"

Birbirini tamamlayan karşılıklı birkaç sözün ardından bakışların çarpıştığı bir an… Her iki göz de birbirlerine birkaç saniyeden fazla bakamamıştı. Sahneden dökülen namelerin akışına kapılıp uzun bir süre susuyorduk.

"Bugün, sanırım bakışların günü olacak" diyordu içimdeki masum ama bir o kadarda yaramaz çocuk. Zira gözlerim hemen sağ yanımdaki masadan ikimizi süzen kocaman, kapkara iki göze ilişiyordu. Yan taraftan bizi dikizleyen benden birkaç yaş büyük, dolgun bir kadındı. Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da bir türlü reflekslerime engel olamıyordum ve ikide bir dönüp dönüp o tarafa bakmaktan kendimi alamıyordum.

Masama henüz yeni teşrif etmiş hanımefendi bu kaçamak bakışlardan oldukça rahatsız olmuş ve kalkıp gitmek için bahane arıyor gibiydi. Yan masadaki bayan, bakışları ile bizi rahatsız ettiğini anlamış olmalıydı ki fazla beklemeden yerinden kalktı ve masamıza doğru yöneldi. Bir anda, bir maceranın ortasına doğru planlı bir harekatla çekildiğimi düşünmeye başladım. Az önce birisi bir bahaneyle masama gelmiş, fazla zaman geçmeden de sağ taraftan ablukaya alınmıştım.

Kabanı, çakmağı ve sigarası oturduğu masada kalmıştı. Sadece el çantasını alarak yanımıza gelmiş olması onun tekrar geri döneceği anlamına geliyordu. Ve masamıza yaklaşarak:

"Çok affedersiniz, birkaç dakikanızı alabilir miyim?" dedi ve benden herhangi bir cevap beklemeden masadaki diğer sandalyeyi çekerek oturdu.

"Merhabalar, ben Roksana, Azerbaycanlıyım. Bir süredir ikinizin de bakışları, çok dikkatimi çekti."

"Ne varmış bakışlarımızda, hayırdır…" Ardından, hemen uzatmadan söze girerek:

"Siz ikinci hayatınızı mı yaşıyorsunuz?" diyordu.

Söylediklerinden hiçbir şey anlayamamıştım. Yanımdaki bayanı benim arkadaşım zannediyordu ama henüz adını bile sormaya fırsatım olmamıştı.

"Hani diyorum ki, bundan önceki yaşantınızda ölümden döndüğünüz, kendinizi kaybedip ve hayata yeniden başladığınız, yani kalbinizin durup da tekrar attığı oldu mu hiç?" diye ardı ardına sormaya başlıyordu Roksana…

Hayatım bir anda film şeridi gibi gözümün önünden akıp gidiyordu. Düşünüp durakladım ve "evet" dedim, meraklı bir ses tonuyla. Henüz on iki yaşlarındayken suda boğulup tekrar hayata dönüşüm gelmişti aklıma.

Sanırım kadın haklıydı ve bakışlarımdan bir şeyler sezmişti. "Henüz on iki yaşlarındayken suda boğulmuş ve tekrar dirilmiştim." dedim. Sahnedeki sanatçının söylediği türküler bana bir fon müziği gibi gelmeye başlamış ve yaşamış olduklarımı kısa cümlelerle anlatmıştım.

Sözlerimi henüz yeni bitirmiştim ki masama ilk gelen bayan atılıyor ve

"Evet, ben de ikinci hayatımı yaşıyorum." diyordu. "Anlatmak istemez misiniz?" diye sordu Roksana.

"Yok, anlatamam…" dedi.

Anlatmak istememişti. Belli ki özel bir durumdu. İşte bu yüzden de Roksana ısrarcı davranmıyordu.

Ardından kendisinin de bir trafik kazasında eşi ve çocuğunu kaybettiğini ve aylar sonra gözlerini bir hastane odasında açtığını birkaç cümle ile anlattı…

Salondaki insanların gözlerine bakmamızı söylediği zaman hayatımda ilk kez bir özelliğimin olduğunu fark etmiştim. Sadece yanımdakilerin gözleri parıldıyordu ve başka da kimsenin gözlerinde o esrarengiz parıltıyı göremiyordum.

"Merak etme onu sadece sen görebiliyorsun ve senin gibi pozitif enerjisi olanlar görebiliyorlar. Başkalarının görmesi mümkün değil." diyordu ve ofisinin adresinin yazılı olduğu kartvizitini uzatıyordu.

Ardından,

"Ben bir biyoenerji uzmanıyım, Azerbaycan'da bu konu ile ilgili bilim dalları var. İkinci hayatlarını yaşayan insanların daha pozitif bir şekilde ikinci hayata döndüğünü gözlemleyen uzmanlar bu özellikteki insanları biyoenerji dalında eğitiyorlar. İleride bir gün sizde bu dalda kendinizi göstermeye karar verirseniz size yardımcı olabilirim." diyor ve çantasını alarak masamızdan kalkıyordu.

Apansız gelişen olaylar bizi birbirimize çok yakınlaştırmıştı. Kendimi

hayal aleminde gibi hissediyordum. Bizi bu mekana türküler, Melek'i bana şiirler, bir diğerini ise bize bakışlar yakınlaştırmıştı. Belki de Melek'i de bana yakınlaştıran şey şiirlerden önce bakışlardı.

Bir anda bakmaya çekindiğim o büyülü gözlerin içerisinde kendimi buluyordum. Artık o da kaçırmıyordu gözlerini ve manalı bakışlarından akan bir çift şua yüreğime kadar iniyordu.

Bir süre devam eden sessizlik ve bakışmalar bir tiyatro salonunda perdelerin kapandığını ve mola verildiğini anlatır gibiydi. Birazdan dudaklar kıpırdayacak ve çıkan bir çift sözle o hüzünlü bekleyiş sona erecekti. Adeta oyun yeniden başlamış, perdeler tekrar açılmıştı.

"Adımı sormayacak mısın?"

"Sahi, sormadım değil mi?"

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Melek…"

"Mert…"

Ardından yine boğazlara düğümlenen kelimeler ve bir süre daha sessizlik…

"Az önce sahnedeki sanatçı, daha çok bekar insanların kaldığı apartmandan, kapı komşumdur. Bazen işe gelirken beni de alıp getirir. Yalnızlık işte, bende de bir alışkanlık oldu burası, bir tutku oldu adeta. Ayrıca bu bardaki sanatçılar benim hoşuma gitmeye başladı. Onun için arada bir kısa da olsa iş çıkışı buraya takılır ve türkülerle efkar dağıtmaya çalışırım. Sizi ilk "kez görüyorum, sanırım yeni geliyorsunuz buralara." diyordu Melek, biraz da çekinerek.

"Evet, yeni sayılırım. İlk kez geçenlerde buraya gelmiştim. Aslında Kör Agop'un yerini hep merak ediyordum. Filmlerde izlemiş, şiirlerde okumuştum ama orası Kumkapı'daymış. Geçenlerde buranın kapısından geçerken içeriden gelen yanık türkü sesleri beni çekip buraya getirmiş

ve bir iki de şair arkadaşla tanışmıştım.

Sahnedeki Çingene kıza mı, türkülere mi tutuldum bilemiyorum. Takılıp kaldım işte buralarda.

”Kader, demek ki sizi tanımak varmış Melek Hanım!”

“Evet, benim içinde güzel bir tesadüftü.”

“Aslında hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanırım ben.”

“Ne yani tesadüf değil miydi? Yoksa düşünülmüş, planlanmış bir şey miydi bütün bunlar?”

“Belki biz değil ama bir yerlerden düşünülmüş, planlanmıştır.”

“ Ne ise fazla derinlere dalmayalım. Az önce neden ikinci hayatı yaşadığınızı anlatmak istememiştiniz, anlatmak ister misiniz?”

“Şimdilik olmaz ama ileride belki…” diyor ve benden yaşadığım o olayı ısrarla anlatmamı istiyordu. Benim,

- ileride belki - deme şansım kalmamıştı, zira az önce bir kısmını anlatmıştım zaten.

Şair, ısrar üzerine “Peki” diyor ve anlatmaya başlıyordu…

Sözlerine; “henüz on iki yaşlarındaydım.” diye başlıyor, arada bir derin nefes alarak uzun uzadıya anlatıyordu.

Üzümlü’de sıcak bir yaz gününde arkadaşlarımla orta ikinci sınıfın Fen Bilgisi dersinden geçmenin keyfini çıkarıyorduk. Zira o zamanlar orta ikinci sınıfı, hele hele de Fen dersini geçmek ortayı bitirmek anlamına geliyordu. O yıl hocalarımız bizi çok yormuşlardı ve eğlenmeyi en tabi hakkımız olarak görüyorduk. İlçenin sağ yakasındaki üzüm bahçelerini sulayan suyu taşıyan sulama kanalı, bizim, babalarımızdan fırsat bulduğumuz zamanlarda en büyük eğlencemizdi. Murat ile birlikte oradaki kaçamak yüzmelerimizden birisinde bir ara bir girdaba kapılarak

çırpındığımı hatırlıyorum. Bir gün sonra gözümü hastanede açmıştım. Başımdaki doktorlar ve diğer sağlık görevlileri, yanımdakilerin söylediklerine inanamıyor ve bunun bir mucize olduğunu birbirlerine anlatmaya çalışıyorlardı.

Ben ise ana rahminden yeni çıkmış körpe bir yavru gibi şaşkın ve anlamsız bakışlarla olup bitenleri anlamaya, bana ne olduğunu ve nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken başımdaki komiserin,

"Seni suya kim itti?" diye soruşu ile bir an suya girdiğimi hatırladım. Yalnız hafızamı daha çok boğulduğum esnada rüya gibi gördüğüm o garip şey meşgul ediyordu. Bir rüya görüyordum. Her taraf tarifsiz bir zümrüt yeşiliydi. Koskocaman dünyada bir başınaydım. O zümrüt yeşili içerisindeki ağaçların hem rengarenk çiçekleri, hem de her çeşit meyveleri vardı. İki adımla her yere ulaşabiliyordum, tarifi imkansız bir yerdi. Meğerse dakikalarca suyun altında kaldığım sürenin sonunda beni sudan çıkardıklarında kalbim durmuş. Yine de beni hastaneye getirmeye karar vermişler. Hastaneye getirdikleri esnada aracın titretmesiyle ağzımdan kan ve sular boşalmaya başlamış. Bir ara garip bir sesle tek bir nefes alınca iyice umutlanmışlar. Hastaneye yaklaşırken hırıltı ile karışık bir iki nefes daha alınca o esnada kenetlenmiş dişlerimi açmaya çalışan arkadaşımın elini ısırmışım. Doktorların da müdahalesi ile normal nefes almaya başladığım esnada ağlamaya ve yeniden hayata dönerken, belirtisi ağlamak olan yeni bir doğum yaşıyordum sanki.

Murat'ın beni çıkaramayıp yardım için uzaktaki akrabası Veysel'e gidişi ve dönüşlerinde kat ettiği yolun mesafesi, bulanan suda beni bir müddet aramaları, çıkarmaları öyle beş on dakikada olması mümkün olmayacak şeylerdi. Ancak başucumdaki hekim ısrarla beynin o kadar süre oksijensiz kalmasının mümkün olamayacağını söylüyordu.

Velhasıl sebep ne olursa olsun, dünyadan nasibimiz kesilmemiş. Yiyecek ekmeğimiz, içecek suyumuz, çekecek çilemiz varmış…

"Az önce anlatırken Üzümlü'den bahsettin." diye sözümü kesiyordu.

"Evet, biliyor musun oraları?"

"Üzümlü'yü bilmiyorum ama Erzincan'da bir kaç ay kalmıştım." dedikten sonra Melek'te derin bir nefes alıyor ve gayri ihtiyari anlatıyordu.

Babamın ikinci eşinden -benden bir buçuk yaş kadar küçük- diğer kız kardeşimle birlikte Muş'un bir köyünde dünyaya gelmişiz. Babam aslında Köy Enstitüsü'nden mezun olmuş bir öğretmendi ama zamparalıkları onu mesleğinden ettiği gibi hayatını da alt üst etmişti. Annem, babamın zamparalıklarına dayanamadığından olsa gerek sık sık evi terk ediyordu. Babam ise anneme olan öfkesini bizden çıkarıyordu. Sürekli tedirgindi ve bir şeylere küfrediyordu. Arada bir bizi komşuya emanet edip ortalardan kayboluyordu. Bazen aynı gün, bazen de bir veya birkaç gün sonra eve dönüyordu. Annemin yine öyle evi terk ettiği zamanlardan birisiydi. Bu sefer uzun zaman olmuştu ve babam henüz geriye dönmemişti.

Gözlerimizin sabahtan bu yana baba yolu gözlediği ve tipinin her tarafı kapattığı bir günün akşamında, babam yanında kendisinden çok genç bir kadınla eve dönmüş ve bize; "bakın size yeni bir anne getirdim." diye seslenmişti.

Fırtınanın evin pencerelerinden içeriye üfürdüğü tiz bir ıslık sesi ile soğuk odada kardeşimle birbirimize sımsıkı sarılarak o gece uyumaya çalıştık. Babam ile yeni annem sıcak odada yatmışlardı. Kardeşimle birlikte soğuk odada yorganın altına sokularak, yeni annemizi merak etmiş, onunla ilgili hayaller kurmuş ve öylece uyuyakalmıştık.

Sabah uyandığımız zaman babam tipiden dolan evimizin kapısının önünü kürüyor, yeni annemiz ise leğendeki banyo suyunu dışarıya dökmeye çalışıyordu.

Meğer yeni annemiz babamın eski talebelerinden birisiymiş. Babamın bizi sevdiği, nadir de olsa saçlarımızı okşadığı uzun kış gecelerinden aklımda kalan uzun ve kınalı saçlı Dilber, bir de uzaktan gelen çakal sesleri hafızamdaki yerini halakoruyordu.

Artık yeni annemiz Dilber idi ve biz bundan sonraki hayatımızı yeni bir anne gelmezse eğer, onunla yaşamak zorunda kalacaktık. Ona itaat

edecek, o ne derse sözünden çıkmayacaktık. Babamın her defasında kardeşime ve bana bu konuda söyledikleri birer nasihat değil, birer emirdi. O günlerin bir hatırası olsa gerek, emir cümlelerinden nefret ederim…

İki arada kalmış duygularımla günlerce; üvey anneyi, sabah kalktığımda leğende gördüğüm banyo suyunu, babamın akşamları erkenden ışığı kapatıp yeni karısına gizli gizli sokuluşunu değerlendirmeye, anlamaya çalışsam da o zamanlar pek de bir şey anlayamamıştım.

Günlerdir süren fırtına dinmiş yerini keskin bir ayaza bırakmıştı. Uzun zamandır çıkamadığımız bahçemize o gün kardeşimle birlikte çıkmış ve elimizdeki küreklerle bahçedeki salkım söğüdümüzün dibindeki karları temizlemiştik. Ayaz, ellerimizi bir bıçak gibi kesiyor olsa da yüreklerimiz sevinçten sımsıcaktı. Evimizin bahçesi küçücüktü ama olsun biz orada çok mutluyduk. Hele bir de annemizin bizi bırakıp gitmediği zamanlarda, güzel havalarda bahçedeki söğüt ağacına kurduğumuz salıncakta saatlerce sallanmak en büyük zevkimiz olurdu.

O gün ayazda fazla kalmış olmalıydım ki akşama doğru sancılandım. Yeni annem sobada ısıttığı güveç kapağı ile ayaklarımı ısıtıyor, ayaklarımı ve karnımı sıcak tutmaya çalışıyordu. Babam sürekli tedirgin bir tilki gibi, bir köşeden diğer köşeye geçiyor, yerinde duramıyordu. Kaç gündür akşam olur olmaz hemen ışıkları kapatıyordu. Babasından kalma eski tüfeği sürekli başucunda duruyor, belinden tabancasını hiç çıkarmıyordu.

Kardeşim, akşam yemeğini yedikten sonra sobanın yanındaki şiltenin üzerinde bir kedi yavrusu gibi kıvrılıp uyuyakalmıştı. Yeni annem eski battaniyelerden birisi ile üzerini örttü. Birazdan babam onu kucaklayıp diğer odaya bizim için serilen yatağa yatıracaktı. Tabii ki ben de onu yalnız bırakmayacaktım.

Akşamları ışıklarımız sürekli kapalı olduğundan sobada yanan ateşin duvara yansıyan ışıklarını takip etmekle geçerdi zamanım. Babam arada bir saat başları radyoyu açar haberleri dinlerdi. Haberlerden sonra eğer türkü olursa radyo biraz daha açık kalırdı. Başka bir şey çıkarsa

hemen kapatır ve dolabın üzerine kaldırırdı. O akşam babama daha ne kadar karanlıklarda saklanacağımızı sordum. Babam "bilmiyorum" der gibi boynunu hafif yana eğerek başını salladı. Okulumuz sömestr tatilindeydi, şimdilik ışığa ihtiyacım yoktu ama okul açıldığı zaman nasıl ders çalışacaktım, kitaplarımı nasıl okuyacaktım? Düşünüp duruyordum. Sobadaki ateş ile birlikte duvara yansıyan ışık da azalıyor, ışık azaldıkça babamın, kardeşimin ve yeni annemin yüzlerini göremez oluyordum. Korktuğumu her ne kadar belli etmesem de kalbimin atışları göğüs kafesime vururmuşcasına ses çıkarıyor ve bunu sadece ben duyabiliyordum.

Sobadaki ateş yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Dilber Annem'in ısıttığı kapak ve verdiği bir bardak ılık şerbet iyi gelmiş ve sancılarım geçmişti. Babam her zamanki gibi duyduğu her tıkırtıda tüfeğini eline alıyor, pencerenin yanına geliyor camdaki perdeyi hafif aralıyor ve dışarıya bakıyordu. Fırtınalı günlerde dışarıdan sadece rüzgarın ağaçların dallarına çarpışı ve ağaçlardan çıkan sesleri duyardım. O akşam rüzgar durduğu için dışarıdaki en ufak tıkırtı bile duyuluyordu. Tıkırtılar arttıkça odadaki sessizlik ve tedirginliğin arttığını iyice hissetmeye başlamıştım. Korkudan titremeye başlamış ve babama sokulmaya çalışıyordum. Babama her sokuluşumda onun beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışması ise beni iyice tedirgin etmeye başlamıştı. Odayı derin bir sessizlik kaplamış, sadece arada bir sobanın yanında uyuyan kardeşimin nefes sesi, bir de dışarıdan gelen tıkırtılar duyuluyordu.

Bir ara dışarıdaki tıkırtıların çoğaldığını fark ettim. Babam ve yeni annem iyice tedirgin olmuşlardı. Babam yine tüfeğini eline aldı, cam kenarına geldi. Perdeyi hafifçe araladı ve hemen geriye kapatıp hızla odadan çıkıp gitti. Ben korkudan kardeşimin yanına büzüşmüştüm ve dışarıdan gelen sesleri anlamaya çalışıyordum. Sesler çok net olarak içeriye geliyordu ama korkudan ne dediklerini bir türlü anlayamıyordum. Bir ara içlerinden birisi yüksek sesle:

"Mahmut… İçeride olduğunu biliyoruz, dışarıya çık anlaşalım." diye seslendi. Kimdi bunlar, babam kaç gündür neden tedirgindi, neden anlaşacaklardı? Bir türlü anlayamamıştım. Kardeşim olup bitenlerden habersiz, sobanın yanında mışıl mışıl uyuyordu. Dışarıdan gelen seslere

# BANA AŞKI ANLATIR MISIN?

## *Hamdi Ülker*

Oysaki çok değil, daha birkaç ay öncesinde büyük bir aşkla ve heyecanla hayata merhaba demişler ve yine büyük bir sevda ile bağlanmışlardı hayata. Kendilerini sımsıkı tutan dalların ucundan gülümsüyorlardı hayata ve tabiattaki aşkı tamamlamak adına bütün güzelliklerini cömertçe sergiliyorlardı.

Ya şimdi… Bir hazan vurgunu yemiş ve belki de yüreklerindeki sevdayı arkalarında bırakarak gelecek yarınlar için toprağa düşüyorlardı. Her aşkın sonunda, düşen bir yaprak misali ayrılık vardı. Öyle ya, kavuşamamak demiştik aşkın adına. Mademki kavuşamamaktı bunun adı, mademki acının eş anlamlısıydı, nedendi insanların aşk oduna yıllar yılı yandığı? Ve yine nedendi insanların çoğu zaman kaybolacaklarını bile bile bu girdaba sürüklendiği?

…

Sarıkamış, Dergah, Son Cemrem kitaplarının yazarı Hamdi Ülker'in yeni romanı ilk baskısı ile…

www.tilkikitap.com
TilkiKitap
TilkiKitap

www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-32-6
9 786055 045326

BANA AŞKI ANLATIR MISIN?